

บทที่ 6

The Lottery

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Shirley Jackson ผู้ประพันธ์เรื่อง "The Lottery"
2. เนื้อเรื่อง
 - 2.1 เนื้อเรื่อง "The Lottery" เป็นภาษาอังกฤษ
 - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
 - 3.1 ตัวละคร (character)
 - 3.2 การสร้างความขัดแย้ง (conflict)
 - 3.3 การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)
 - 3.4 ฉาก (setting)
 - 3.5 แก่นเรื่อง (theme)
 - 3.6 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

สาระสำคัญ

1. Shirley Jackson เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกัน มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1919–1965
2. "The Lottery" เป็นเรื่องสั้นที่ชี้ให้เห็นถึงสิ่งต่อไปนี้
 - 2.1 ประเพณีมีอยู่ในทุกชาติทุกภาษา ประเพณีเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความเชื่อ ความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของผู้ปฏิบัติ
 - 2.2 ประเพณีบางอย่างถ้าผู้ปฏิบัติเห็นว่าล้าสมัย หรืออาจจะทำให้ผู้ที่อยู่ในสังคมเดียวกัน เกิดการแตกแยกก็อาจจะมีการยกเลิกประเพณีนั้น โดยเฉพาะในยุคที่มีการพัฒนาทางเทคโนโลยี คนรุ่นใหม่ ๆ อาจจะไม่ยึดถือประเพณีที่บรรพบุรุษของตนได้ปฏิบัติมา เช่น ชาวเขาของไทย ชาวเขารุ่นใหม่ที่ปู่ย่าตายายของตนได้ปฏิบัติกัน เป็นเรื่องไร้สาระ กีดกันความเจริญ ขณะเดียวกันอาจนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้าไปพัฒนาท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่ เช่น วิธีการรักษาโรคมะเร็งใช้เจ็บด้วยวิธีการรักษาแบบสมัยใหม่ พวกเขาต้องพยายามอธิบายให้ผู้คนในท้องถิ่นของพวกเขาเห็นว่าไสยศาสตร์ที่พวกเขาเชื่อกันไม่อาจรักษาโรคมะเร็งใช้เจ็บได้

2.3 ประเพณีที่ปฏิบัติกันมานานจนซึมซับเข้าไปในผู้ปฏิบัติ อาจยากแก่การเปลี่ยนความคิด หรือความเชื่อของผู้ปฏิบัติ เช่น ประเพณีเช่นไหว้คนตายหรือบรรพบุรุษด้วยอาหารดี ๆ รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ ในวันเซ็งเหม็งของชาวจีนนั้น คงไม่มีใครอาจหาญกล้าบอกว่า ประเพณีควรยกเลิกเพราะเป็นการสิ้นเปลือง รวมทั้งยังเสียเวลากับการเดินทางไปกราบไหว้สุสานบรรพบุรุษตามที่ต่าง ๆ ถ้าหากมีใครกล้าทำกล้าแสดงความคิดเห็นออกมา อาจจะถูกมองว่าเป็นคนไม่เคารพประเพณี

2.4 ประเพณีการจับสลากลอตเตอรี่ก็เป็นประเพณีที่ทำกันมาช้านาน เพื่อหาแพะรับบาป มาทำการลงโทษ แต่ไม่มีใครแสดงความคิดเห็น หรือต่อต้านประเพณีนี้ตั้งนั้นในปีหนึ่ง ๆ จึงต้องมีผู้ตายอย่างน้อย 1 คน ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้ทำผิดอะไรเลย

2.5 ในขณะที่ผู้จับสลาก ผู้ใดได้ใบที่มีจุดดำอยู่บนสลาก เขารู้ว่าเขาต้องตาย เขาจะรู้สึกทันทีว่าทำไมเขาต้องตาย คนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ตกอยู่ในสภาพเช่นเขาอาจจะไม่มีความรู้สึกอย่างเขา จนกระทั่งถ้าวันใดเขาต้องตกอยู่ในสภาวะเช่นเดียวกับบุคคลนี้ เขาจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน คือ ไม่อยากตาย และเห็นว่าการได้รับเลือกเป็นแพะรับบาปแทนคนอื่นทั้งหมดในหมู่บ้าน เป็นความไม่ยุติธรรม

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เลาประวัติของ Shirley Jackson ได้
2. อ่านและเข้าใจเรื่อง "The Lottery" ได้
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

วิถีชีวิตในปัจจุบันทำให้เราเห็นว่าประเพณีบางอย่างก็เป็นสิ่งที่สมควรอนุรักษ์ไว้ บางอย่างก็ควรยกเลิกไป แต่ใครจะเป็นผู้ตัดสินว่าอะไรดีและอะไรไม่ดี เพราะบางครั้งประเพณีบางอย่างที่เป็นผลประโยชน์สำหรับคนบางกลุ่ม เขาก็คิดว่าเป็นประเพณีที่ดี ในขณะที่ผู้ที่ไม่ได้ผลประโยชน์ด้วย อาจจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีก็ได้ เช่น ประเพณีการจุดพลุ ประทัด หรือดอกไม้ไฟในวันลอยกระทง ถ้ายกเลิกไปอาจทำให้ผู้ที่ประกอบอาชีพทำสิ่งเหล่านี้ขาดรายได้ไป ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อาจให้เลิกประเพณีนี้ แต่พวกที่ไม่ม่อาชีพในการทำพลุ ประทัด หรือดอกไม้ไฟ อาจเห็นว่าเป็นสิ่งเหล่านี้อันตราย หรือพวกที่มีบ้านเรือนใกล้กับแหล่งผลิตสิ่งเหล่านี้ ส่อมเสี่ยงกับการเกิด

ไฟฟ้าไหม้ พวกเขาอยากให้อีกเล็กประเพณีนี้ เมื่อไม่มีใครกล้าตัดสินแม้กระทั่งรัฐบาลเอง เราจึงยังเห็นประเพณีที่ดึกและไม่ดีปะปนอยู่ในสังคมเสมอๆ

1. ประวัตินักประพันธ์ - Shirley Jackson (1919-1965)

Shirley Jackson เป็นนักเขียนสตรีชาวอเมริกัน อาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆ ที่ชื่อ Vermont (เวอร์มอนท์) กับสามีซึ่งเป็นทั้งนักเขียนและนักวิจารณ์ชื่อ Stanley Edgar Hyman งานเขียนของเธอมักจะเขียนจากประสบการณ์และจากการสังเกตชีวิตความเป็นอยู่ในเมืองนี้อย่างใกล้ชิด ดังนั้น งานเขียนของเธอจึงมักจะเป็นแนวเชิงวิจารณ์ชีวิตในสังคม เช่น เรื่อง "Life Among the Savages" (1953) และ "Raising Demons" (1957) ซึ่งเป็นเรื่องของครอบครัวในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในนิวอิงแลนด์อันสวดทรกอารมณั้ชั้นเอาไว้ เทคนิคที่เธอใช้นั้นมักจะเป็นแบบสังขรรณผสมผสานกับความเชื่อในสิ่งลึกลับ เรื่องสั้นและนวนิยายส่วนใหญ่มักปรากฏถึงความเชื่อในประเพณีอันน่าสะพิงกลัวเอาไว้ ทำให้ผู้อ่านตื่นตระหนกตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องที่เธอแต่ง จนบางครั้งดูประหนึ่งเหมือนเป็นเรื่องนิทานปรัมปราหรือนิทานเปรียบเทียบไป

งานเขียนทางด้านนวนิยายมี

The Road Through The Wall (1948)

Hangsman (1951)

The Bird's Nest (1954)

We Have Always Lived in The Castle (1963)

งานเขียนทางด้านเรื่องสั้นรวมไว้เป็นชุดภายใต้ชื่อของ The Lottery (1949)

กิจกรรมการเรียนรู้ 1

จงเล่าประวัติ Shirley Jackson มาพอสังเขป

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "The Lottery" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ Story and Structure - Second Edition by Laurence Perrine, printed in U.S.A by Harcourt, Brace & World, Inc., 1966 หน้า 227-234

The morning of June 27th was clear and sunny, with the fresh warmth of a full-summer day; the flowers were blossoming **profusely**¹ and the grass was richly green. The people of the village began to gather in the square, between the post office and the bank, around ten o'clock; in some towns there were so many people that the lottery took two days and had to be started on Jun 26th but in this village, where there were only about three hundred people, the whole lottery took less than two hours, so it could begin at ten o'clock in the morning and still be through in time to allow the villagers to get home for noon dinner.

The children assembled first, of course. School was recently over for the summer, and the feeling of liberty sat uneasily on most of them; they tended to gather together quietly for a while before they broke into **boisterous**² play, and their talk was still of the classroom and the teacher, of books and **reprimands**³. Bobby Martin had already stuffed his pockets full of stones, and the other boys soon followed his example, selecting the smoothest and roundest stones; Bobby and Harry Jones and Dickie Delacroix--the villagers pronounced this name "Dellacroy"--eventually made a great pile of stones in one corner of the square and guarded it against the raids of the other boys. The girls stood aside, talking among

อธิบายศัพท์

profusely : plentifully = อย่างมากมาย

boisterous : violent; noisy; rough = อึกทึก

reprimands : a severe or official reproof = การตักเตือน

themselves, looking over their shoulders at the boys, and the very small children rolled in the dust or clung to the hands of their older brothers or sisters.

Soon the men began to gather, surveying their own children, speaking of planting and rain, tractors, and taxes. They stood together, away from the pile of stones in the corner, and their jokes were quiet and they smiled rather than laughed. The women, wearing faded house dresses and sweaters, came shortly after their menfolk. They greeted one another and exchanged bits of gossip as they went to join their husbands. Soon the women, standing by their husbands, began to call to their children, and the children came reluctantly, having to be called four or five times. Bobby Martin ducked under his mother's grasping hand and ran laughing, back to the pile of stones. His father spoke up sharply, and Bobby came quickly and took his place between his father and his oldest brother.

The lottery was conducted--as were the square dances, the teenage club, the Halloween program--by Mr. Summers, who had time and energy to devote to civic activities. He was a round-faced, jovial¹ man and he ran the coal business, and people were sorry for him because he had no children and his wife was a scold. When he arrived in the square, carrying the black wooden box, there was a murmur of conversation among the villagers, and he waved and called, "Little late today, folks." The postmaster, Mr. Graves, followed him, carrying a three-legged stool, and

jovial : merry = ร่าเริง สนุกสนาน

the stool was put in the center of the square and Mr. Summers set the black box down on it. The villagers kept their distance, leaving a space between themselves and the stool, and when Mr. Summers said, "Some of you fellows want to give me a hand?" There was a hesitation before two men, Mr. Martin and his oldest son, Baxter, came forward to hold the box steady on the stool while Mr. Summers stirred up the papers inside it.

The original paraphernalia¹ for the lottery had been lost long ago, and the black box now resting on the stool had been put into use even before Old Man Warner, the oldest man in town, was born. Mr. Summers spoke frequently to the villagers about making a new box. But no one liked to upset even as much tradition as was represented by the black box. There was a story that the present box had been made with some pieces of the box that had preceded it; the one that had been constructed when the first people settled down to make a village here. Every year, after the lottery, Mr. Summers began talking again about a new box, but every year the subject was allowed to fade off without anything's being done. The black box grew shabbier each year; by now it was no longer completely black but splintered badly along one side to show the original wood color, and in some places faded or stained².

Mr. Martin and his oldest son, Baxter, held the black

paraphernalia : miscellaneous things = ของกระจุกกระจิก เครื่อง
ประกอบ

stained : discolored; spoiled = ดำง เปื้อน เป็นรอย

box securely on the stool until Mr. Summers had stirred the papers thoroughly with his hand. Because so much of the ritual had been forgotten or discarded, Mr. Summers had been successful in having slips of papers substituted for the chips of wood that had been used for generations. Chips of wood, Mr. Summers had argued, had been all very well when the village was tiny, but now that the population was more than three hundred and likely to keep on growing, it was necessary to use something that would fit more easily into the black box. The night before the lottery, Mr. Summers and Mr. Graves made up the slips of paper and put them in the box, and it was then taken to the safe of Mr. Summers' coal company and locked up until Mr. Summers was ready to take it to the square next morning. The rest of the year, the box was put away, sometimes one place, sometimes another; it had spent one year in Mr. Graves's barn and another year underfoot in the post office, and sometimes it was set on a shelf in the Martin grocery and left there.

There was a great deal of fussing¹ to be done before Mr. Summers declared the lottery open. There were the lists to make up--of heads of families, heads of households in each family, members of each household in each family. There was the proper swearing-in of Mr. Summers by the postmaster, as the official of the lottery; at one time, some people remembered, there had been a recital of some sort, performed by the official of the

fussing : nervous activity or excitement = ¹ สิ่งยุ่งยาก

lottery, a perfunctory¹, tuneless chant that had been rattled off duly each year; some people believed that the official of the lottery used to stand just so when he said or sang it, others believed that he was supposed to walk among the people, but years and years ago this part of the ritual had been allowed to lapse. There had been, also, a ritual salute, which the official of the lottery had had to use in addressing each person who came up to draw from the box, but this also had changed with time, until now it was felt necessary only for the official to speak to each person approaching. Mr. Summers was very good at all this; in his clean white shirt and blue jeans, with one hand resting carelessly on the black box, he seemed very proper and important as he talked interminably to Mr. Graves and the Martins.

Just as Mr. Summers finally left off talking and turned to the assembled villagers, Mrs. Hutchinson came hurriedly along the path to the square, her sweater thrown over her shoulders, and slid into place in the back of the crowd. "Clean forgot what day it was," she said to Mrs. Delacroix, who stood next to her, and they both laughed softly. "Thought my old man was out back stacking wood," Mrs. Hutchinson went on, "and then I looked out the window and the kids were gone, and then I remembered it was the twenty-seventh and came a-running." She dried her hands on her apron, and Mrs. Delacroix said, "You're in time, though. They're still talking away up there."

perfunctory : formal = ที่ไม่จริงจัง

Mrs. Hutchinson craned her neck to see through the crowd and found her husband and children standing near the front. She tapped Mrs. Delacroix on the arm as a farewell and began to make her way through the crowd. The people separated good-humoredly to let her through; two or three people said, in voices just loud enough to be heard across the crowd, "Here comes your Missus, Hutchinson," and "Bill, she made it after all." Mrs. Hutchinson reached her husband, and Mr. Summers, who had been waiting, said cheerfully, "Thought we were going to have to get on without you, Tessie." Mrs. Hutchinson said, grinning¹, "Wouldn't have me leave m'dishes in the sink, now, would you, Joe?" and soft laughter ran through the crowd as the people stirred back into position after Mrs. Hutchinson's arrival.

"Well, now," Mr. Summers said soberly, "Guess we better get started, get this over with, so we can go back to work. Anybody ain't here?"

"Dunbar," several people said. "Dunbar, Dunbar."

Mr. Summer consulted his list. "Clyde Dunbar," he said.

"That's right. He's broke his leg, hasn't he? Who's drawing for him?"

"Me, I guess," a woman said, and Mr. Summers turned to look at her. "Wife draws for her husband," Mr. Summers said. "Don't you have a grown boy to do it for you, Janey?" Although Mr. Summers and everyone else in the village knew the answer perfectly well, it was the business of the official of the lottery to ask such questions formally. Mr.

grinning : smiling broadly = ยิ้มกว้าง

Summers waited with an expression of polite interest while Mrs. Dunbar answered.

"Horace's not but sixteen yet," Mrs. Dunbar said regretfully. "Guess I gotta fill in for the old man this year."

"Right," Mr. Summers said. He made a note on the list he was holding. Then he asked, "Watson boy drawing this year?"

A tall boy in the crowd raised his hand. "Here, he said. "I'm drawing for my mother and me." He blinked his eyes, nervously and ducked his head as several voices in the crowd said things like "Good fellow, Jack," and "Glad to see your mother's got a man to do it."

"Well," Mr. Summers said, "guess that's everyone. Old Man Warner make it?"

"Here," a voice said, and Mr. Summers nodded.

A sudden hush fell on the crowd as Mr. Summers cleared his throat and looked at the list. "All ready?" he called. "Now I'll read the names--heads of families first--and the men come up and take a paper out of the box. Keep the paper folded in your hand without looking at it until everyone has had a turn. Everything clear?"

The people had done it so many times that they only half listened to the directions; most of them were quiet, wetting their lips, not looking around. Then Mr. Summers raised one hand high and said, "Adam." A man disengaged himself from the crowd and came forward. "Hi, Steve," Mr. Summers said, and Mr. Adams said, "Hi, Joe." They grinned at one another humorlessly and nervously. Then Mr. Adams reached into the black box and took out a folded paper. He

held it firmly by one corner as he turned and went hastily back to his place in the crowd, where he stood a little apart from his family, not looking down at his hand.

"Allen," Mr. Summers said. "Anderson Bentham."

"Seems like there's no time at all between lotteries any more," Mrs. Delacroix said to Mrs. Graves in the back row. "Seems like we got through with the last one only last week."

"Time sure goes fast," Mrs. Graves said.

"Clark...Delacroix."

"There goes my old man," Mrs. Delacroix said. She held her breath while her husband went forward.

"Dunbar," Mr. Summers said, and Mrs. Dunbar went steadily to the box while one of the women said, "Go on, Janey," and another said, "There she goes."

"We're next," Mrs. Graves said. She watched while Mr. Graves came around from the side of the box, greeted Mr. Summers gravely, and selected a slip of paper from the box. By now, all through the crowd there were men holding the small folded papers in their large hands, turning them over nervously. Mrs. Dunbar and her two sons stood together, Mrs. Dunbar holding the slip of paper.

"Harburt...Hutchinson."

"Get up there, Bill," Mrs. Hutchinson said, and the people near her laughed.

"Jones."

"They do say," Mr. Adams said to Old Man Warner, who stood next to him, "that over in the north village they're talking of giving up the lottery."

Old man Warner snorted. "Pack of crazy fools," he said. "Listening to the young folks, nothing's good enough for them. Next thing you know, they'll be wanting to go back to living/ in caves, nobody work any more, live that way for a while. Used to be a saying about "Lottery in June, corn be heavy soon." First thing you know, we'd all be eating stewed chickweed¹ and acorns². There's always been a lottery," he added petulantly³. "Bad enough to see young Joe Summers up there joking with everybody."

"Some places have already quit lotteries," Mrs. Adams said.

"Nothing but trouble in that," Old Man Warner said stoutly. "Pack of young fools."

"Martin." And Bobby Martin watched his father go forward. "Overdyke...Percy."

"I wish they'd hurry," Mrs. Dunbar said to her older son. "I wish they'd hurry."

"They're almost through," her son said.

"You get ready to run tell Dad," Mrs. Dunbar said.

Mr. Summers called his own name and then stepped forward precisely and selected a slip from the box. Then he called, "Warner."

"Seventy-seventh year I been in the lottery," Old Man Warner said as he went through the crowd. "Seventy-seventh

chickweed : any of various weeds with seeds and leaves that

birds eat = พืชที่มีเมล็ดและใบไม้ที่นกกิน

acorns : seeds or fruits of the oak tree = ผลของต้นโอ๊ก

petulantly : annoyedly = อหังการใจ

time."

"Watson." The tall boy came awkwardly through the crowd. Someone said, "don't be nervous, Jack," and Mr. Summers said, "Take your time, son."

"Zanini."

After that, there was a long pause, a breathless pause, until Mr. Summers, holding his slip of paper in the air, said, "All right, fellows." For a minute, no one moved, and then all the slips of paper were opened. Suddenly, all women began to speak at once, saying, "Who is it?" "Who's got it?" "Is it the Dunbars?" "Is it the Watsons?" Then the voices began to say, "It's Hutchinsons. It's Bill." "Bill Hutchinson got it."

"Go to tell your father," Mrs. Dunbar said to her older son.

People began to look around to see the Hutchinsons. Bill Hutchinson was standing quiet, staring down at the paper in his hand. Suddenly, Tessie Hutchinson shouted to Mr. Summers. "You didn't give him time enough to take any paper he wanted. I saw you. It wasn't fair."

"Be a good sport, Tessie," Mrs. Delacroix called, and Mrs. Graves said, "All of us took the same chance."

"Shut up, Tessie," Bill Hutchinson said.

"Well, everyone," Mr. Summers said, "that was done pretty fast, and now we've got to be hurrying a little more to get done in time." He consulted his next list. "Bill," he said, "You draw for the Hutchinson family. You got any other households in the Hutchinsons?"

"There's Don and Eva," Mrs. Hutchinson yelled. "Make

them take their chance!"

"Daughters draw with their husbands' families, Tessie," Mr. Summers said gently. "You know that as well as anyone else."

"It wasn't fair," Tessie said.

"I guess not, Joe," Bill Hutchinson said regretfully. "My daughter draws with her husband's family, that's only fair. And I've got no other family except the kids."

"Then as far as drawing for families is concerned, it's you," Mr. Summers said in explanation, "and as far as drawing for households is concerned, that's you, too. Right?"

"Right," Bill Hutchinson said.

"How many kids, Bill?" Mr. Summers asked formally.

"Three," Bill Hutchinson said. "There's Bill, Jr., and Nancy, and little Dave. And Tessie and me."

"All right, then," Mr. Summers said. "Harry, you got their tickets back?"

Mr. Graves nodded and held up the slips of paper. "Put them in the box, then," Mr. Summers directed. "Take Bill's and put it in."

"I think we ought to start over," Mrs. Hutchinson said, as quietly as she could. "I tell you it wasn't fair. You didn't give him time enough to choose. Everybody saw that."

Mr. Graves had selected the five slips and put them in the box, and he dropped all the papers but those onto the ground, where the breeze caught them and lifted them off.

"Listen, everybody," Mrs. Hutchinson was saying to the people around her.

"Ready, Bill?" Mr. Summers asked, and Bill Hutchinson,

with one quick glance around at his wife and children, nodded.

"Remember," Mr. Summers said, "take the slips and keep them folded until each person has taken one. Harry, you help little Dave." Mr. Graves took the hand of the little boy, who came willingly with him up to the box. "Take a paper out of the box, Davy," Mr. Summers said. Davy put his hand into the box and laughed. "Take just one paper," Mr. Summers said. "Harry, you hold it for him." Mr. Graves took the child's hand and removed the folded paper from the tight fist and held it while little Dave stood next to him and looked up at him wonderingly.

"Nancy next," Mr. Summers said. Nancy was twelve, and her school friends breathed heavily as she went forward, switching her skirt, and took a slip *daintily*¹ from the box. "Bill, Jr.," Mr. Summers said, and Billy, his face red and his feet over-large, nearly knocked the box over as he got a paper out. "Tessie," Mr. Summers said. She hesitated for a minute, looking around *defaintly*², and then set her lips and went up to the box. She snatched a paper out and held it behind her.

"Bill," Mr. Summers said, and Bill Hutchinson reached into the box and felt around, bringing his hand out at last with the slip of paper in it.

The crowd was quiet. A girl whispered, "O hope it's not Nancy," and the sound of the whisper reached the edges

daintily : in a neat manner = อย่างเรียบร้อย

defaintly : disobediently = แสดงท่าทางไม่เชื่อฟัง

of the crowd.

"It's not the way it used to be," Old Man Warner said clearly. "People ain't the way they used to be."

"All right," Mr. Summers said. "Open the papers. Harry, you open little Dave's."

Mr. Graves opened the slip of paper and there was a general sigh through the crowd as she held it up and everyone could see that it was blank. Nancy and Bill, Jr., opened theirs at the same time, and both beamed and laughed, turning around to the crowd and holding their slips of paper above their heads.

"Tessie," Mr. Summers said. There was a pause, and then Mr. Summers looked at Bill Hutchinson, and Bill unfolded his paper and showed it. It was blank.

"It's Tessie," Mr. Summers said, and his voice was hushed. "Show us her paper, Bill."

Bill Hutchinson went over to his wife and forced the slip of paper out of her hand. It had a black spot on it, the black spot Mr. Summers had made the night before with the heavy pencil in the coal-company office. Bill Hutchinson held it up, and there was a stir in the crowd.

"All right, folks," Mr. Summers said, "Let's finish quickly."

Although the villagers had forgotten the ritual and lost the original black box, they still remembered to use stones. The pile of stones the boys had made earlier was ready; there were stones on the ground with the blowing scraps of paper that had come out of the box. Mrs. Delacroix selected a stone so large she had to pick it up

with both hands and turned to Mrs. Dunbar. "Come on," she said. "Hurry up."

Mrs. Dunbar had small stones in both hands, and she said, grasping for breath, "I can't run at all. You'll have to go ahead and I'll catch up with you."

The children had stones already, and someone gave little Davy Hutchinson a few pebbles.

Tessie Hutchinson was in the center of a cleared space by now, and she held her hands out desperately¹ as the villagers moved in on her. "It isn't fair," she said. A stone hit her on the side of the head.

Old Man Warner was saying, "Come on, come on, everyone." Steve Adams was in the front of the crowd of villagers, with Mrs. Graves beside him.

"It isn't fair, it isn't right," Mrs. Hutchinson screamed, and then they were upon her.

desperately : hopelessly = อย่างหมดหวัง อย่างสิ้นหวัง

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

เมื่อเปิดเรื่องกล่าวถึง เช้าวันที่ 27 มิถุนายน ในฤดูร้อนเวลาประมาณ 10 นาฬิกา คนในหมู่บ้านมารวมกันที่ลานกว้างแห่งหนึ่งระหว่างไปรษณีย์กับธนาคาร เพื่อรอพิธีการจับสลากลอตเตอรี่ ในบางเมืองประเพณีการจับสลากลอตเตอรี่ใช้เวลา 2 วัน ดังนั้น จึงต้องเริ่มตั้งแต่วันที่ 26 มิถุนายน แต่สำหรับหมู่บ้านนี้มีประชากรเพียง 300 คน พิธีนี้จึงใช้เวลาไม่เกิน 2 ชั่วโมง และคนในหมู่บ้านยังสามารถกลับไปรับประทานอาหารเที่ยงที่บ้าน

เด็กๆ ได้ทยอยมาชุมนุมกัน ในฤดูร้อนโรงเรียนของพวกเขาปิดเรียน พวกเขาจึงรู้สึกอิสระ หลังจากรวมกันอยู่เงียบๆ สักครู่หนึ่งก็แยกย้ายไปเล่นกัน Bobby Martin ได้เตรียมก้อนหินไว้เต็มกระเป๋ากางเกง และเด็กคนอื่นๆ ก็ปฏิบัติตามเขา

บ้าง เช่น Harry Jones และ Dickie Delacroix ได้เตรียมก้อนหินไว้ที่หัว
มุมของลานที่มาชุมนุมกัน และเผ่ากันไม่ให้คนอื่นมาแย่งไป สำหรับเด็กผู้หญิงนั้นยืน
อยู่ข้างๆ คู่กันและมองดูไปที่กลุ่มเด็กชาย และเด็กเล็กๆ ที่กำลังเกลือกกับฝุ่น และ
บ้างก็เกาะมือพี่ชายและพี่สาวไว้

พวกผู้ชายได้ทยอยมาชุมนุมข้างกองก้อนหิน และต่างก็มองหาลูกของตน กับ
คู่กัน เรื่องการกรรกรากกับฝุ่น รถแทรกเตอร์และภาษี สักครู่หนึ่งพวกผู้หญิงใส่ชุดอยู่
กับบ้าน สวมเสื้อหนาวกับ เตินกันมา ต่างฝ่ายต่างทักทายกันและซุบซิบนินทาาก่อนจะ
ไปรวมกับสามีของตน เมื่อไปสนทนากับสามีแล้วจึงเรียกลูกของตน เด็กๆ ปลอ่ยให้
พ่อแม่เรียกถึง 4-5 ครั้ง จึงยอมเดินไปหาพ่อแม่ของตน Bobby Martin หนักการ
เกาะกุมของแม่ หัวเราะและวิ่งกลับไปสู่กองก้อนหิน พ่อต้องพูดเสียงดังเด็ดขาด
Bobby จึงเดินกลับอย่างรวดเร็ว และยืนอยู่ระหว่างพ่อกับพี่ชายคนโตสุดของเขา

ประเพณีการจับสลากลอตเตอรี่ได้มีมานานแล้ว ในปีนี้ Mr. Summers ทำ
หน้าที่เป็นประธาน เขาชอบทำงานเพื่อส่วนรวม เป็นผู้ที่มีการมั่งร่ำรวย และเป็น
เจ้าของกิจการเหมืองแร่ แต่เขาเป็นคนโศคร้ายที่มีภรรยา เขามาถึงลานพิธีพร้อม
กับกล่องไม้สีดำ เสียงคนฮือฮาขณะที่เขามาถึง เขาโบกไม้โบกมือกับประชาชนและ
กล่าวว่า "ค่อนข้างสายไปหน่อยวันนี้" นายไปรษณีย์ชื่อ Mr. Graves เดินตาม
Mr. Summers เขาถือเก้าอี้สามขาและวางเก้าอี้ไว้ตรงกลางลานพิธี Mr.
Summers วางกล่องบนเก้าอี้ตัวนี้ เขากล่าวว่ามีใครจะช่วยเขาไหม Mr.
Martin และบุตรชายคนโตสุดชื่อ Baxter ก้าวเข้าไปช่วย เขาช่วยจับกล่อง ขณะที่
Mr. Summers คนกระดาศในกล่องให้ทั่ว

พิธีจับสลากลอตเตอรี่มีความเป็นมาอย่างไรนั้นไม่ทราบ แต่การใช้กล่องดำใน
พิธีนี้มีมาก่อนที่ Old Man Warner ชายที่มีอายุมากที่สุดในหมู่บ้านเกิดเสียชีวิตซ้ำ
Mr. Summers ได้เคยพูดถึงการที่จะทำกล่องใหม่มาหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่มีการทำ
ใหม่เสียที สำหรับกล่องไม้ดำที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ใช้จนเก่าคร่ำคร่าและสีลอกหมด

ในสมัยก่อนได้อาเศษไม้มาทำสลาก ซึ่งอาจจะเหมาะเมื่อหมู่บ้านยังเล็กอยู่
แต่ปัจจุบันจำนวนพลเมืองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องใช้กระดาศแทนเศษ
ไม้ ในคืนวันที่ 26 Mr. Summers และ Mr. Graves ได้ช่วยกันทำสลากและ
ใส่ไว้ในกล่อง เสร็จแล้วจึงนำกล่องไปเก็บไว้ในตู้เซฟที่บริษัทของ Mr. Summers
และปิดไว้จนกระทั่ง Mr. Summers ไปนำมาที่ลานพิธีในวันรุ่งขึ้น ในเวลาอื่น

กล่องนั้นถูกนำไปไว้ตามที่แตกต่างกัน อย่างเช่นในปีหนึ่งไว้ที่ขึงข้าวของ Mr.Graves และ
ในอีกปีหนึ่งอยู่ในห้องเก็บของในโบสถ์

ก่อน Mr. Summers จะเปิดพิธี มีเสียงจากคนที่มาชุมนุมคุยกันดังไปหมด จำนวน
สลากที่อยู่ในกล่องเท่ากับจำนวนพลเมือง ขณะที่ทุกคนกำลังคอยพิธีเปิดอยู่นั้น
Mrs. Hutchinson เดินมาในพิธีด้วย นางเกือบล้มไปว่าวันนี้เป็นวันจับสลากตลอด
เตอรี แต่พอเธอมองไปทางหน้าต่าง เห็นพวกเด็กๆ ไปกันหมด นางจึงนึกขึ้นได้

ทุกคนในเมืองไม่สามารถหลีกเลี่ยงการจับสลากได้ เช่น Clyde Dunbar
ที่ซาหิก Mr. Summers ต้องถามในพิธีว่า ใครจะจับสลากให้เขา เมื่อภรรยาของ
เขารับอาสาจะจับให้ Mr. Summers ก็ถามว่า ไม่มีลูกที่จะจับให้ได้หรือ ในที่สุด
บุตรชายที่ชื่อ Watson ทำหน้าที่แทนแม่ให้

Mr. Summers อธิบายถึงวิธีการจับสลาก เขาจะเรียกชื่อหัวหน้าครอบครัว
ทีละคนออกมาจับ เมื่อจับแล้วให้ทุกคนเปิดไว้ก่อน จนกว่าทุกคนจะจับหมด เมื่ออธิ
บายเสร็จพิธีก็เริ่มขึ้น Mr. Adams เป็นผู้ที่ถูกเรียกเป็นคนแรก จากนั้นก็ตามด้วย
คนอื่นๆ แม้กระทั่งตัว Mr. Summers เอง จะเห็นว่าประชาชนไม่สนใจต่อคำอธิ
บายของ Mr. Summers มากนัก เพราะพิธีแบบนี้มีมาหลายครั้ง ในขณะที่
จับสลากนั้นสีหน้าท่าทางของแต่ละคนเอาจริงเอาจัง เช่น ตอนที่ Clark
Delacroix ถูกเรียกให้ออกไปจับ ภรรยาของเขาต้องกลั้นหายใจเมื่อสามีก้าวไป
ข้างหน้า เพราะนางกลัวว่าสามีจะเป็นผู้ที่จับได้ใบที่ทุกคนกลัวกันมาก คือ มีจุดดำ
อยู่บนสลาก เพราะนั่นหมายถึงเขาต้องถูกประหารทัณฑ์ด้วยก้อนหินจนกว่าเขาจะตายไป

ระหว่างจับมีบางคนแสดงความเบอหน้าต่อพิธี เช่น Mr. Adams กล่าวว่า
ในบางที่พิธีจับสลากได้เลิกไปหมดแล้ว หรือแม้แต่ Old Man Warner พูดอย่าง
เอือมระอา ตลอดชีวิตของเขาครั้งนี้เป็นครั้งที่ 77 ที่เขาได้ร่วมในพิธีแบบนี้

เมื่อทุกคนจับหมดแล้ว ทุกคนอยู่ในลักษณะที่หายใจไม่ทั่วท้อง จนกระทั่ง Mr.
Summers สั่งให้ทุกคนเปิดดูสลาก เสียงผู้หญิงถามกันว่าใครเป็นผู้ที่ได้สลากใบนั้น
และทุกคนก็ทราบว่าเป็น Bill Hutchinson ผู้ซึ่งสิ้นเงี้ยวและมองดูกระดาศในมือ
ของเขา แต่ทันใดนั้น Mrs. Hutchinson ภรรยาของเขาก็ตะโกนบอก Mr.
Summers ว่า เขาไม่ให้เวลาสามีของนางเท่าที่ควร มันจึงไม่ยุติธรรม Mrs.
Delacroix และ Mrs. Graves กล่าวว่าขอให้ Mrs. Hutchinson ใจ
กว้างกว่านี้เพราะทุกคนได้รับเวลาเท่าๆ กัน Bill หันไปบอกภรรยาของเขาให้

เงียบ เมื่อมีผู้ร้องเรียนว่าไม่ยุติธรรม Mr. Summers จึงถาม Bill ว่า เขาจับสลากให้กับครอบครัวใช้ไหม และยังมีครอบครัวอื่นในตระกูล Hutchinson ไหม Mrs. Hutchinson ตะโกนว่ามี Don และ Eva ให้ทั้งคู่มีโอกาสนั้นบ้าง Mr. Summers ตอบ Mrs. Hutchinson ว่า นางน่าจะรู้ว่าบุตรสาวควรจับสลากในครอบครัวของสามี Mrs. Hutchinson ตอบว่าไม่ยุติธรรม แต่ Bill กล่าวอย่างเสียใจว่ามีนยุติธรรมแล้วที่ให้ลูกสาวจับอยู่ในครอบครัวของสามี Mr. Summers ถามอย่างเป็นทางการว่า คนที่จับให้ครอบครัวคือ Bill และคนที่จับให้แต่ละบ้านในตระกูลก็คือ Bill อีก Bill ตอบว่าใช่ Mr. Summers จึงถามต่อว่ามีลูกทั้งหมดกี่คน Bill ตอบว่ามี 3 คือ Bill Jr. Nancy และ Dave และเขาเองก็ภรรยาของเขา

Mr. Summers หันไปสั่งให้ Harry Graves เอากระดาษของครอบครัว Bill กลับมาหมด Mr. Graves นำกระดาษทั้งหมดคืนมา และหย่อนลงไปใหม่ในกล่อง ในที่สุดครอบครัวของ Bill จับสลากใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยใช้กติกาแบบแรกคือ ทุกคนหยิบเอาสลากขึ้นมา 1 ใบ ห้ามเปิดจนกว่าทุกคนจะจับทั่วกันก่อน คราวนี้ Dave Nancy และ Bill Jr. จับด้วยตนเอง เมื่อทุกคนได้สลากแล้ว Mr. Summers สั่งให้เปิด และให้ Mr. Graves ช่วยเปิดของ Dave ได้ยินเสียงทุกคนถอนใจเพราะกระดาษของ Dave เป็นกระดาษเปล่า ในขณะที่ Nancy และ Bill Jr. เปิดดูของตนเอง แล้วทั้งคู่หัวเราะ

Mr. Summers หันไปเรียก Tessie (ขณะที่ Bill เองก็เปิดดูกระดาษของเขา แต่มันเป็นกระดาษเปล่า) ให้เปิดดูกระดาษของนาง Bill ตรงไปที่ภรรยาของเขา แล้วใช้กำลังเปิดดูกระดาษของนาง ปรากฏว่าสลากที่นางจับได้มีจุดดำอยู่บนนั้น เป็นจุดดำที่ Mr. Summers ได้ทำไว้ด้วยดินสอที่บริษัทของเขาในคืนก่อนการจับสลาก มีเสียงฮือฮาในหมู่คน พร้อมกับ Mr. Summers บอกให้คนอื่นมารับจัดการพิธีในวันนี้ให้เสร็จ และแล้วทุกคนที่มีก้อนหินถือไว้ในมือตรงรี่ไปหาเพื่อทำร้าย Mrs. Hutchinson เป็นเวลาเดียวกับที่นางร้องว่า "ไม่ยุติธรรม"

กิจกรรมการเขียนที่ ๒

นักศึกษานำเสนอในหน้าบ้านถึงเรื่องนี้เป็นเรื่อง เพราะเหตุใด

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 ตัวละคร (character) จะเห็นได้ว่า Jackson ได้นำ
เสนอตัวละครหลายครอบครัวดังนี้

- ครอบครัวที่ 1 มี Bill Hutchinson
Tessie Hutchinson
Bill Hutchinson, Jr.
Nancy Hutchinson
Davy Hutchinson
- ครอบครัวที่ 2 มี Mr. Summers
Mrs. Summers
- ครอบครัวที่ 3 มี Mr. Harry Graves
Mrs. Graves
- ครอบครัวที่ 4 มี Mr. Martin
Mrs. Martin
Baxter Martin บุตรชายคนโตสุด
- ครอบครัวที่ 5 มี Mr. Clark Delacroix
Mrs. Delacroix
- ครอบครัวที่ 6 มี Clyde Dunbar
Watson
- นอกนั้นยังมี Andrew Bantham, Old Man Warner,
Steve Adams เป็นต้น

การมีตัวละครมากมายเช่นนี้ ดูเหมือนจะทำให้เรื่องนี้ไม่ได้ปฏิบัติตามทฤษฎี
การเขียนเรื่องสั้น แต่การมีตัวละครมากมายเช่นนี้เพื่อให้สมเหตุสมผลว่า เป็น
การประชุมของคนในหมู่บ้านที่มีจำนวนประชากรมากกว่า 300 คน เพื่อร่วมพิธี
จับสลากลอตเตอรี่ และเลือกผู้เป็นแพะรับบาปให้มาลงโทษด้วยการขว้างปาด้วย
ก้อนหินจากทุกคนในหมู่บ้าน แม้ว่าจะเอ่ยชื่อถึงตัวละครมากมายก็ตาม แต่รายละเอียด
เกี่ยวข้องกับตัวละครเหล่านี้เราจะไม่ทราบเลย ตัวละครเหล่านี้ถูกเอ่ยถึงในขณะที่
มีพิธีเท่านั้น เช่นเราจะทราบแต่เพียงว่า Mr. Summers เป็นประธานในพิธี และ
เป็นเจ้าของกิจการเหมืองแร่ Mr. Graves เป็นนายไปรษณีย์ ส่วนคนอื่นๆ ก็รู้แต่

เพียงเป็นคนในหมู่บ้าน สำหรับ Tessie Hutchinson ก็ทราบแต่เพียงว่านางเป็นแม่บ้านไม่มีการศึกษา มาร่วมพิธีเกือบไม่ทัน นางมีสามีชื่อ Bill และมีลูกอีก 3 คน รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับครอบครัวของนางเราไม่ทราบ

3.2 การสร้างความขัดแย้ง (conflict)

Jackson ทำให้ความขัดแย้ง หรือ conflict ของตัวละครเด่นชัดขึ้นหลังจากเรื่องดำเนินไปจนคนในหมู่บ้านมารวมชุมนุมเพื่อจับสลากลอตเตอรี่ ทุกคนเกิดความขัดแย้งขึ้นมาว่า ทำอย่างไรจึงจะหลุดพ้นจากการเป็นแพะรับบาป ทำทางของคนในหมู่บ้านตอนกำลังจับสลากต่างไปจากตอนพิธียังไม่เริ่ม ที่ล้อมแอ้มกระเข้าเข้าหาอีกกัน เช่นตอนที่ Mrs. Hutchinson มาถึงพิธีช้ากว่าคนอื่น และนางถูกล้อในเรื่องนี้ Mrs. Hutchinson กล่าวขี้มๆ ว่า ไม่ให้นางได้มีเวลาสะสางงานบ้านก่อนที่จะมาร่วมในพิธีหรือ ซึ่ง Jackson บรรยายไว้ดังนี้

Mrs. Hutchinson craned her neck to see through the crowd and found her husband and children standing near the front. She tapped Mrs. Delacroix on the arm as a farewell and began to make her way through the crowd. The people separated good close up humoredly to let her through; two or three people said, in voices just loud enough to be heard across the crowd, "Here comes your Missus Hutchinson," and "Bill, she made it after all." Mrs. Hutchinson reached her husband, and Mr. Summers, who had been waiting, said cheerfully, "Thought we were going to have to get on without you, Tessie." Mrs. Hutchinson said, grinning, "Wouldn't have me leave m'dishes in the sink, now, would you, Joe,?" and soft laughter ran through the crowd as the people stirred back into position after Mr. Hutchinson's arrival.

แต่พอถึงเวลาจับสลากสีหน้าท่าทางของคนเหล่านี้ก็เปลี่ยนไป เช่น มีอาการตื่นเต้น ทั้งนี้เพราะการจับสลากเป็นการชี้ชะตาของตนเองว่าจะยังอยู่ต่อไปหรือต้องตาย นี่เองเป็นการชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งของทุกคนได้ชัด เช่น ตอนที่

Watson จับสลาก และมีคนบอกเขาไม่ให้ตื่นตื่น แม้กระทั่ง Mr. Summers ก็บอกเขาให้จับสลาก Jackson กล่าวไว้ดังนี้

"Watson." The tall boy came awkwardly through the crowd. Someone said, "Don't be nervous, Jack," and Mr. Summers said "Take your time, son."

หรือการบรรยายอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า ทุกคนกลัวจะเป็นผู้จับสลากที่มีจุดดำใบนี้ได้ ขอช้าให้เป็นคนใดคนหนึ่งในรอบครัวของตน การบรรยายตอนนี้เป็นดังนี้

After that, there was a long pause, a breathless pause, until Mr. Summers, holding his slip of paper in the air, said, "All right fellow." For a minute, no one moved, and then all the slips of paper were opened. Suddenly, all women began to speak at once, saying, "Who is it?" "Who's got it?" "Is it the Dunbars?" "Is it the Watsons?" Then the voices began to say, "It's Hutchinson. It's Bill." "Bill Hutchinson got it."

ในครั้งแรกที่ Bill จับได้นั้น Mrs. Hutchinson ก็ยังมีความขัดแย้งอยู่ เพราะเนื่องจากเป็นสามีของนาง นางจึงเรียกร้องให้มีการจับใหม่ แต่แล้วในที่สุดเธอก็ทราบว่านางไม่สามารถเอาชนะความขัดแย้งของนางเองได้ เพราะนางเองกลับเป็นผู้จับสลากใบนี้ได้ในครั้งนี้ และไม่ต้องสงสัยเลยว่า นางจะหลุดพ้นจากความตายได้

กิจกรรมการเรียนรู้ 3
นักศึกษาเป็นผู้ที่จับสลากสอดเคอร์รี่ได้ใบที่มีจุดดำ และต้องถูกประหารทันที ด้วยการให้ชาวบ้านใช้ก้อนหินขว้างปาใส่จนอาจจะต้องตายอย่าง Mrs. Hutchinson นักศึกษาจะทำอย่างไร

3.3 การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)

Jackson ใช้ลวดเตอรีแทนความคิดหลายๆ สิ่ง เช่น อาจจะหมายถึงความป่าเถื่อน การขาดความรับผิดชอบด้วยการโยนความผิดให้ผู้อื่น การฝึกให้คนมีจิตใจโหดเหี้ยมมาตั้งแต่เด็ก ไม่มีความสัมพันธ์กันเลอะระหว่างพ่อ แม่ และลูก จะ

เห็นได้จากตอนที่ Bill Jr. และ Nancy จับได้สลากลอตเตอร์ใบที่ว่างเปล่า ทั้งคู่หัวเราะออกมา หรือแม้แต่เด็กเล็กๆ อย่างเช่น Davy ที่ยังไม่รู้ประสีประสาอะไรยังถูกนำไปเข้าร่วมพิธีด้วย การส่งก้อนหินและสอนให้ Davy กระทำอย่างคนอื่น ๆ Jackson กล่าวว่า The children had stones already, and someone gave little Davy Hutchinson a few pebbles. และเด็กเหล่านี้จะเป็นอย่างไรเมื่อพวกเขาโตขึ้น

3.4 ฉาก (setting)

หมู่บ้านที่มีพิธีจับสลากลอตเตอร์นี้ไม่มีชื่อ ไม่ทราบที่ตั้งอยู่ที่ใด Jackson ทำให้หมู่บ้านดูเหมือนเป็นหมู่บ้านที่มีตัวตน เป็นจริงด้วยการสร้างเมืองนี้ให้เจริญเหมือนกับเมืองที่เจริญแล้วต่างๆ ไป มีธนาคาร ไปรษณีย์ โรงเรียน ประชาชนมีอาชีพกิจกรรมที่ใช้เครื่องจักรทันสมัย เช่น รถแทรกเตอร์ เป็นต้น เราจะพบหมู่บ้านในลักษณะแบบนี้โดยทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกา

3.5 แก่นเรื่อง (theme)

Jackson ต้องการชี้ให้เห็นว่าการทำลายล้างซึ่งกันและกันในกลุ่มมนุษย์มีมากยศกตกสมัย เหมือนกับ Jackson ต้องการจะบอกว่า ความน่ากลัวของคนพองหรือเรื่องสยองขวัญนั้นไม่ใช่ข้อแต่ในปราสาทร้าง แต่อยู่ในมนุษย์ที่เราเห็นด้วยกันเองทุกวัน เหมือนในเมืองนี้ที่เห็นการทำลายชีวิตกันเป็นเรื่องที่พวกเขาต้องกระทำกัน จึงมีผู้กล่าวบ่อยๆ ว่ามนุษย์เราเกิดมาเพื่อทำลายล้างกันเอง

Possible Theme อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. When a man is put into a critical situation, he will try in various ways to save his life.
2. If a man can pick a scapegoat to take his place at his death, he will do it.
3. Though the world is much developed, people in some parts of the world still have primitive minds.
4. It is believed that carnival animals are fierce, but it is said that people are much fiercer.

กิจกรรมการเรียนรู้ 4

จงสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษได้แตกต่างกันไปมากที่สุด 2 ประโยค

3.6 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

ก. มีเหตุการณ์เดียว คือ ชาวบ้านมาชุมนุมในพิธีจับสลากของวันที่ 27 มิถุนายน และพิธีสิ้นสุดลงในวันเดียวกัน

ข. ตัวละครทุกคนในเรื่องมีความขัดแย้งอย่างเดียวกัน คือ ทำอย่างไรจึงจะให้ตนเองหลุดพ้นจากการเป็นแพะรับบาป ที่ต้องถูกประชาทัณฑ์ด้วยการได้รับการปาก้อนหินจากชาวบ้าน นักประพันธ์ได้ทำให้ผู้อ่านคิดว่าเป็นเรื่องของ Mrs. Hutchinson แต่ผู้อ่านไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับนางเลย รู้แต่เพียงว่านางเป็นชาวบ้านคนหนึ่งเช่นเดียวกับตัวละครอื่นๆ นักประพันธ์ได้ใช้นางเป็นตัวบทซึ่งกิจกรรมชาติของมนุษย์ว่า ทกทีใดไม่ใช่เป็นของตน ตนเองจะไม่รู้สึก และมักจะเข้าร่วมกิจกรรมสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่คนหมู่มากกำลังทำอยู่ แม้ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นั้นจะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนก็ตาม แต่ถ้าคราวใดตนเป็นผู้ที่ต้องรับการกระทำเหมือนเป็นการลงโทษจากผู้อื่นๆ ทั้ๆ ที่ตนเองไม่ได้ทำผิด เมื่อเขียนเองจะรู้สึกทันทีว่าไม่ยุติธรรม และจะเรียกร้องความยุติธรรมให้กับตนเอง ดังนั้นเรื่อง "The Lottery" จึงไม่ใช่เป็นเรื่องของตัวละครใดตัวละครหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะผู้อ่านไม่รู้รายละเอียดมากนักในตัวละครใดตัวละครหนึ่ง แต่เป็นเรื่องที่นักประพันธ์ต้องการจะพูดถึงความเป็นมาของพิธีการจับสลากตลอดเตอรั้มากกว่า

ค. นักประพันธ์ได้เน้นที่พิธีการจับสลากที่มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของชาวบ้านมากกว่า เพราะจะมีการพูดถึงพิธีจับสลากอยู่หลายตอน เช่น การพูดถึงกล่องใส่สลาก การใช้เศษไม้มาทำเป็นสลาก หรือจากคำพูดของ Old Man Warner ว่าเขาได้ร่วมในพิธีนี้มาถึง 77 ครั้ง ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านคิดว่า อาจเป็นพิธีที่จัดขึ้นเพื่อสิ่งเยอะอะไรบางอย่าง ทำไมพิธีนี้จึงยังต้องมีอยู่ ทั้ๆ ที่เป็นพิธีที่ดูแล้วโหดร้าย เพราะเราจะดูได้จากคำพูดที่ว่า "Lottery in June, corn be heavy soon!" เมื่อมีประเพณีจับสลากตลอดเตอรั้มันเดือนมิถุนายน ชาวโพดก็จะสุกในเวลาต่อมา ดังนั้นพิธีนี้จึงยังต้องมีอยู่ สรุปว่าผู้อ่านรู้เรื่องพิธีจับสลากตลอดเตอรั้มากกว่าตัวละคร

บทสรุป

มนุษย์มีจิตใจสำนึกที่ซับซ้อนทำลาล้างผู้อื่น เพื่อเป็นการระบายอารมณ์บางอย่างที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึก ดังจะเห็นได้จากการที่มนุษย์ค้าสัตว์หรือฆ่าสัตว์มาเป็นอาหาร หรือเป็นกีฬาของตน เห็นว่าสนุกสนาน โดยไม่ได้เห็นใจสัตว์ที่ต้องตกมา

เป็นเหยื่อของตน ถึงแม้ว่ามนุษย์จะบอกว่าตนเป็นสัตว์ประเสริฐ มีอารยธรรมที่
เจริญแล้ว แต่จิตใจที่ซ่อนเร้นอารมณ์อันน่ากลัวของมนุษย์ก็ยังมีปรากฏอยู่ตลอดมา
การประเมินผลทำสอบ

ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. What did the townspeople do on the morning of June 27th?
2. Who was Mr. Summers?
3. Who was his helper?
4. What did Old Man Warner say to Mr. Adams?
5. How was the lottery conducted?
6. Who first drew a lottery slip with a black spot on it?
7. How did Mrs. Hutchinson protest to protect her husband's life?
8. What did Mr. Summers do when there was a protest?
9. Who drew the lottery slip with the black spot?
10. What did she do when she knew that she was chosen a scapegoat?
11. What did the townspeople do with her?
12. What happened to her finally?